

Ki a családfenntartó nálatok?

Alkalom: vasárnap de.

Dátum: 2021.08.08.

Ige: Mk 8,1-10

Jer 31,25 **Felüdítem a fáradt lelket, és megelégiték minden elcsüggedt lelket. (RUF)**

Bev.: Kedves Testvérek! Hadd kérdezzek meg benneteket, hogy nálatok ki a családfenntartó?

Azt gondolom, ez mindig is fontos kérdés volt. Ha visszaemlékezem gyerekkoromra, akkor időről időre előkerült ez a kérdés. Még olyanra is emlékszem, amikor az iskolában végeztek valami felmérést, és minden gyerektől megkérdezték, hogy náluk ki a családfenntartó? Az apa vagy az anya?

Talán nem is kell sokat magyarázni ezt a kérdést, hogy mit jelent. Lényegében azt jelenti, hogy kinek a keresetéből él a család, illetve azt is szokta jelenteni ez a kérdés, hogy kinek van nagyobb jövedelme, ki kap több fizetést, az apa vagy az anya egy családban? Erre a kérdésre a legtöbben azt válaszoltuk, hogy édesapánk többet keresett, mint édesanyánk, tehát ő volt a családfenntartó. Legalábbis valamivel nagyobb részt fedezett a valamivel nagyobb fizetése a kiadásokból.

Tulajdonképpen a bibliai korban teljesen egyértelmű volt, hogy a férfi a családfenntartó. A tehetősebb férfiaknak vagyonuk nagyságát az is mutatta, hogy több feleségük volt (Ábrahámnak 4, Elkánának 2, Salamon királynak 1000). Másrészt pedig, ha egy asszony megözvegyült, akkor teljesen kiszolgáltatott helyzetbe került, mert a családfenntartót veszítette el (Naomi, Ruth).

Aztán az is eszembe jut, hogy a '90-es években nagyon sokan elveszítették az állásukat. És különös módon a férfiak sokkal nagyobb arányban lettek munkanélkülivé, mint a nők. Éppen a családfenntartók lettek munkanélküliek, és csak segélyt kaptak. Így aztán a nők, az asszonyok, a feleségek váltak a családfenntartóivá.

Sajnos sok férfinak hatalmas lelki törést okozott, hogy képtelen eltartani a családját, hogy mostantól fogva értéktelen lett az élete. Amikor pedig valaki értéktelennek látja az életét, akkor abból sokszor nagy tragédia következik. És sajnos így volt a rendszerváltás utáni években. Sokan lettek alkoholisták, és sokan pedig az öngyilkosságba menekültek, mert a kilátástalanság úrrá lett rajtuk, mert értéktelennek érezték életüket.

A mai napi újszövetségi ige a négyezer ember megvendégelésének történetét beszéli el.

Tudom jól, hogy mindnyájan már sokszor olvastuk és hallottuk ezt a történetet. Én magam is sokszor olvastam már. És mégis, olyan jó volt megint olvasni és elcsendesedni az Ige felett, mert gazdagított az Úr ez által a történet által is. Ez a történet arról is szól, hogy abban a helyzetben Krisztus lett a családfenntartó, mert ő adott kenyeret.

1. Azt írja Márk evangélista, hogy hatalmas tömeg követte ismét Jézust. Körülbelül 4000-en lehettek. Ennyi ember háromszor is megtöltené a templomunkat. Szóval mintegy 4000 ember követte és hallgatta Jézus tanítását, és már 3 napja együtt voltak. Egy óriási többgenerációs tábor volt ott, aminek Krisztus volt a vezetője. Ő volt az előadó, akit mindenképpen meg kellett hallgatni, aki miatt érdemes volt még a kényelmetlenségeket is vállalni az embereknek.

De hát hiába a legjobb előadó, az emberek megéheznek, és egy idő után minden elfogyott, amit ott-honról hoztak. Jézus ekkor a tanítványaival tanácskozik arról, hogy mi a helyzet, és mit lehetne az emberek érdekében tenni?

Figyeljük meg azt, hogy mit mondanak a tanítványok: **„Hogyan tudná bárki is ezeket kenyérrel jóllakadni itt a pusztában?”** (4.v.) Rendkívüli ez a mondat. Érdemes elidőzni ennél egy kicsit.

A tanítványoknak ezek a szavai ugyanis éles ellentétben vannak a zsidó nép pusztai vándorlásával, amikor Isten 40 éven keresztül a pusztában naponta jóllakatta az egész népet kenyérrel. Akkor a nép zúgolódott, hogy éhen fognak halni a pusztában, és hogy miért hozta őket ki Mózes Egyiptomból.

2Móz 16 ²És zúgolódní kezdett Izráel fiainak egész közössége Mózes és Áron ellen a pusztában. ³Mert azt mondták nekik Izráel fiai: Bárcsak meghaltunk volna az ÚR kezétől Egyiptomban, amikor a húsos fázekak mellett ültünk, és jóllakásig ehettünk kenyeret! Hát azért hoztatok ki bennünket ebbe a pusztába, hogy ezt az egész gyülekezetet éhhalálra juttassátok?

Majd végül a 35. versben ezt olvassuk: *Izráel fiai negyven évig ették a mannát, míg csak lakott földre nem értek.*

A Szabadító Isten ekkor úgy mutatkozott be Izrael fiai előtt, hogy Ő a nép Gondviselő Istene is. Isten gondoskodását számtalanszor megtapasztalhatták már az évszázadok során. Most azonban éppen a 12 tanítvány hitetlenül szól Jézushoz. Mintha meg sem történt volna őseikkel az egyiptomi szabadulás és a pusztai vándorlás, azt mondják: **Hogyan tudná bárki is ezeket kenyérrel jóllakadni itt a pusztában?**

Olyan ez a kérdés, mintha Isten megszűnt volna létezni. Vagy legalábbis olyan, mintha a tanítványok szemében Isten erőtlen és hatalmától megfosztott úr lenne.

Egyébként bizonyos szempontból talán még igazuk is van a tanítványoknak: mert bárki nem tudja a 4000 embert jóllakadni kenyérrel. Csak egy valaki tudja megtenni: Akinek adatott minden hatalom mennyen és földön. Az Isten Fia, az Úr Jézus Krisztus, mert övé minden hatalom. Neki van hatalma arra, hogy családfőként eltartsa az embereket, hogy kenyeret adjon az éhezőknek.

Ez pedig csodálatos üzenet számunkra: az Úr ad kenyeret nekünk, mert ő képes megadni azt, amire szükségünk van.

2. Igehirdetésem előtt Jeremiás könyvéből olvastam fel egy mondatot. Ezt mondja a próféta: **Felüdítem a fáradt lelket, és megelégiték minden elcsüggedt lelket. (RUF)** Ugyanez a mondat egy másik bibliafordítás szerint így hangzik: **ÉN felüdítem az eltikkadt lelket, s minden éhezőt jóllakatok. (Szent István Társulat)**

ÉN mindkét fordítást jónak tartom, mert amikor Isten felüdít, megpihentet és megelégit, akkor mind a testünk, mind pedig a lelkünk felfrissül, és megtelik Isten áldásaival.

Ez az ószövetségi ígélet és prófécia is beteljesedik akkor, amikor Jézus a 4000 embert, vagy másik alkalommal az 5000 embert megvendégeli és jóllakatta. **Tanításával, az evangélium hirdetésével a lelküket elégitette meg, majd pedig 7 kenyér megáldásával, megtörésével és szétosztásával a testüket is megelégitette, jóllakatta.**

Mindeközben pedig a tanítványoknak csodálkozni sem volt ideje, mert ők hordták szét a kenyereket, majd pedig a vacsora után ők szedték össze a maradékot 7 tele kosárral.

Krisztus ezzel a csodával is a Mindenható, Gondviselő Istenre mutatott fel.

Először is hálát ad Istennek a 7 kenyérért. Ez a hálaadás pedig egyértelműen Istennek szól. Istenre mutat fel.

Másodszor pedig ezt a csodát a pusztában tette Jézus. A nép ismét a pusztában kap kenyeret Istentől, ahogy egykor a pusztai vándorlás éve alatt volt.

Harmadszor pedig az is fontos, hogy a kenyér mellé húst is kapnak az emberek. Jézus a kevéske halat is megáldotta, így abból is jutott az embereknek.

3. Kedves Testvérek!

Nagyon gazdag üzenete van ennek a történetnek számunkra.

a) Jézus nagyon **jól ismeri és látja azt, hogy mire van szükségünk**. Ahogy a sokaságon is meglátta azt, hogy éhesek, hogy el vannak tikkadva és kimerültek, éppen úgy látja és ismeri azt is az Úr, hogy mi éppen milyen lelki vagy fizikai állapotban vagyunk. Tudja azt is, ha fáradtak vagyunk. Látja azt is, ha kimerültek vagy éppen elkeseredettek vagyunk. De legyünk akár betegek, fáradtak, reménytelenek, semmi sincs rejtve előle.

b) **Talán mi is hasonló módon fejezzük ki kételkedésünket**, mint a tanítványok, és azt gondoljuk, hogy nincs senki, aki segíteni tudna nekünk. De ne kételkedjünk, ne legyünk hitetlenek! Mert Istennek nem fogyatkozott meg az ereje, és nem szűnt meg a hatalma.

c) Azt is fontosnak tartom kiemelni, hogy **Jézus hálát adott azért a kevésért, ami éppen volt**. Hét kerek kenyérlepeny. Egy embernek kellene legalább egy, de inkább kettő. Ennek a 4000 embernek kellene legalább 7 vagy 8000 db kenyérlepeny, hogy jóllakjanak! **Jézus ekkor hálát adott ezért a kevésért, Isten pedig ezerszeresen megáldotta azt.**

Mennyire egyszerű példát adott elénk Krisztus a megelégedett életre. Ahhoz, hogy megelégedett életet élhessünk:

1. Mindenek előtt fogadjuk el az Urat családfőnek. Ő olyan családfő, aki jól ismeri és tudja azt, hogy mire van szükségünk.
2. Másodszor, nagyon fontos, hogy mi ne kételkedjünk az Isten hatalmában. Emlékezzünk korábbi csodáira! Emlékezzünk arra, hogyan vezetett bennünket életünk nehéz időszakaiban, és higgyük, hogy Ő most is kézben tartja törékeny életünket! Az 5 Móz 8,2-ben ezt olvassuk: **Emlékezz vissza az egész útra, amelyen vezetett Istened, az ÚR a pusztában...** A Károli-féle fordításban

így olvassuk ezt a mondatot: **És emlékezzél meg az egész útról, a melyen hordozott téged az Úr, a te Istened...**

És valóban. **Istenünk hordozza életünk terhét.** Ő hordoz bennünket, ahogyan a családfő hordozza szerettei sorsát. Teljesen egygé válik velük. Pontosan így hordozott bennünket is az Úr. Erre kell visszaemlékezni valahányszor újabb küzdelemben, és újabb nehézségben járunk. Ezért ne kételkedjünk! Istenünk ma is hordoz bennünket.

3. Ahogyan Jézus hálát adott a kevésért, úgy adjunk mi is hálát mindazért, amink van. Még akkor is, ha azt látjuk, hogy az rettentő kevés a holnaphoz, vagy rettentő kevés az előttünk álló feladathoz. Mert **a hálaadás készíti el az utat Isten gazdag áldásának.** Amikor hálaadó és hívő szívvel fordulunk Urunkhoz, akkor Ő áldásaival gazdagítja meg életünket, és megadja nekünk azt, amire szükségünk van.

4. Kedves Testvéreim az Úrban! A tanítványoknak kell összeszedniük a vacsora után megmaradt ételt. Hét kosárral szedtek össze a bőséges vacsora után. Amíg szedték a tanítványok a maradék kenyeret, milyen sokszor elcsodálkozhattak magukban az Úr kegyelmén és csodálatos gondoskodásán.

Valahányszor mi is számba vesszük, és végig gondoljuk mindazt a jót, amit Isten velünk tett, annyi-szor csodálkozunk rá, és annyi-szor adhatunk hálát kegyelméért és gondviselő szeretetéért.

Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó, mert örökké tart szeretete! (Zsolt 107,1) Ámen.

Loment Péter lelkesz